

“Tất cả Năm loài chúng sanh cõi Ta Bà phạm các điều ác trên, khi lâm chung các linh hồn không qua phủ Đông Nhạc Đế Quân chờ phân xử mà họ đọa ngay vào Ngũ Vô Giác Địa Ngục.”

Bần ni chấp tay thờ dài:

“Nguyện Mười Phương Chư Phật gia hộ để tất cả chúng sanh không phạm vào các tội này để chịu các hành phạt quá đau khổ”

Quý Vương thưa tiếp:

“Đó là những nghiệp ác chúng sanh gây tạo tự mình phải trả. Bây giờ con xin thưa với Đại Sĩ về sự hành hình nơi Ngũ Vô Giác”:

1. Sự hành hình trong Địa Ngục Vô Giác rất là đau khổ. Tội nhân ngày đêm bị trừng phạt cả ngày lẫn đêm không có giây phút ngưng nghỉ.

2. Thân người tội khi thọ tội nằm chặt cả Ngục và luôn chịu những hỏa nghiệp đốt thân tâm ngày cũng như đêm.

3. Thức ăn của người tội đói thì uống nước đồng nấu sôi lên, ăn thì toàn những hòn sắt nung đỏ nóng bỏng. Thân thể luôn bị các loài Ngưu Đầu Mã Diện dùng chĩa, kiếm, dao đâm chặt vào thân thành trăm ngàn mảnh vụn. Phút chốc hoàn thiện lại và tiếp tục bị hành phạt, trăm ngàn kiếp không lúc nào dừng sự đau khổ và sự hành hình.

4. Tất cả mọi chúng sanh, khi gây nghiệp ác thì chiêu cảm đọa vào Địa Ngục này không phân biệt các hạng người ở cõi nào.

Tám bộ Quỷ Thần, Thiên Tiên, chúng sanh khi nghiệp đã thành hình thì lập tức thấy thân hình đọa vào Địa Ngục Vô Gian. Và tất cả đồng chịu chung nỗi đau khổ trừng phạt giống nhau.

5. Khi chúng sanh đã đọa vào Vô Gian Địa Ngục rồi thì trăm ngàn kiếp; thân thể bị hành phạt muôn lần chết, muôn lần sống lại. Muốn cầu dừng nghỉ giây phút chẳng được, chỉ khi nào tội nghiệp tiêu hết thì sự hành phạt mới hết.

Bần ni nghe Quỷ Vương nói xong lòng thương xót chúng sanh làm hai dòng lệ chảy dài trên đôi má.

Ngài Địa Tạng nhìn Bần ni rồi thở dài:

“Nghiệp ác chúng sanh quá nặng, Bản Vương hiện thân nơi cõi này vô lượng nghìn muôn kiếp mà vẫn không hóa độ hết được”

Tất cả Thập Điện Đế Quân, Phán Quan, Hắc Bạch Sứ Giả cùng các Quỷ vương cúi đầu thương cảm khi Ngài Địa Tạng và Bần ni tiến vào cửa ngục thứ Nhất. Cảnh vật ở đây làm Bần ni kinh hoàng thương tâm.

Trên một thiết sàng vô số thân người tội khăng khiu thân thể cháy đen. Có người hai tròng mắt là hồ sâu thẳm bởi bị ó sắt móc mắt ăn. Có thân bị Quỷ dùng cưa sắt cưa thành nhiều mảnh. Có tội nhân bụng bị móc ra lòi ngũ tạng lục phủ do loài chó sắt,

kên kên sắt. Có tội nhân đang bị rấn sắt ngoạm đầu, thân họ vấy dụa trong rất đau đớn.

Những chúng sanh này đang kêu khóc rên la thảm thiết, khi họ thấy ánh Hào quang từ thân Ngài Địa Tạng và Bần ni tỏa sáng, họ phát lên những tiếng vui mừng:

“Đức Địa Tạng và một vị Bồ Tát ở Tây Phương đến thăm viếng”

Bấy giờ thân của tội nhân hoàn lại hình hài, họ tranh nhau hòa nhập vào Hào quang của Ngài Địa Tạng và Bần ni.

Bấy giờ có một âm thanh vang dội trong ngục:

“Hôm nay có Địa Tạng Vương và Bồ Tát đến viếng thăm, tất cả tội nhân được nghỉ một ngày”

Trên môi các tội nhân nở nụ cười sung sướng. Bọn họ chắp tay hướng về Địa Tạng và Bần Ni đánh lễ:

“Nam Mô Địa Tạng Vương Bồ Tát”

“Nam Mô Thanh Tịnh Hải Tạng Bồ Tát”

Tiếng họ vui mừng vang vọng trong ngục thối. Lòng Bần ni vô cùng thương xót chắp tay niệm Phật:

“Kính lạy Tam Thế Phật, Đức A Di Đà Từ Tôn xin từ bi phóng quang an ủi thủ hộ cho các tội nhân đang thọ hình nơi đây tiêu diệt vô gián trọng tội.”

Sự cầu nguyện của Bàn ni vừa dứt, trong hư không vô lượng Hoá Phật từ mười phương tụ hội và những ánh Hào quang tua tủa phóng ra soi vào mình các tội nhân đang có mặt trong Ngục thất. Bàn ni thấy gương mặt các tội nhân rạng rỡ khác thường. Họ hòa mình vào ánh Hào quang, miệng họ phát ra lời cảm ơn nồng hậu.

Bấy giờ, có một vị Quý vương cai quản Ngục thất này đến trước mặt Bàn ni quỳ xuống đánh lễ và bạch rằng:

“Hôm nay có Bồ Tát giá lâm, chúng con và các tội nhân được ngồi nghỉ một ngày. Cửa Ngục này, quanh năm suốt tháng sự hành hình và khổ sở không hề dứt. Chúng con rất mệt và chúng tội nhân bị hành hình chịu quá nhiều đau khổ. Chúng con vô cùng thương xót, nhưng vì nhân quả nghiệp lực chúng con không thể dừng tay để họ nghỉ ngơi được. Nơi đây chúng con và các tội nhân đều ước mong chư Đại Bồ Tát mười phương thương tưởng quang lâm đến ngục thất này để chúng con và tội nhân được ngồi nghỉ một ngày.”

Những lời nói đầy chân tình của vị Quý vương làm Bàn ni vô vàn thương xót và nước mắt chan hòa trên gương mặt.

Bàn ni gọi vị Quý vương cai quản ngục và hỏi:

“Tại sao các tội nhân nơi đây bị cưa xẻ, đâm chém, ó sắt mổ mắt, rắn sắt ngoạm đầu, trong rất thảm thương như vậy?”

Vị Quỷ Vương chấp tay cung kính cúi thấp đầu thưa rằng:

“Kính bạch Bồ Tát! Chúng tội nhân trong Ngục này khi xưa còn trên dương thế họ rất giàu sang, danh to nên đâm ra hồng hách, hiếp đáp người cô thế, dùng lời lẽ bất tịnh mắng nhiếc Cha Mẹ. Có khi vì giữ địa vị tối cao và danh tiếng cho mình mà nhẫn tâm ra tay sát hại Cha Mẹ.”

Những người này họ quên hết sự hiếu thảo, quên công ơn mang nặng đẻ đau của Cha Mẹ, do đó luật nhân quả tuần hoàn không thể tha thứ cho những kẻ thất nhân ác đức bất hiếu. Khi lâm chung lập tức họ bị Hắc Bạch Sứ Giả cùng Ngưu Đầu Mã Diện đến bên giường dùng câu móc nhọn móc vào đầu kéo đi vào phủ Đông Nhạc Đế Quân. Tại đây họ được xét xử và bị lưu đày vào vô gián Địa Ngục.

Nghe đến đây Bàn ni không ngăn được dòng lệ thương xót cho chúng sanh vì vô minh danh lợi mà nở ra tay tàn sát cả Cha Mẹ người đã có công ơn sanh ra thân mình.

Bất giác Bàn ni chấp tay:

“Xin nguyện cho tất cả chúng sanh luôn hiếu thảo cùng Cha Mẹ để tránh được tội đọa vào Vô Gián Địa Ngục này.”

Ngài Địa Tạng đứng bên cạnh Bàn ni, Ngài chấp tay nguyện cầu cho tất cả tội nhân nơi đây sớm được tiêu diệt tội để sanh vào cảnh giới thiện lành. Ngài Địa Tạng cầu nguyện xong Ngài quay sang Bàn ni:

“Mời Pháp hữu tham quan đến cửa Ngục Vô Gián thứ Hai.”

Nói xong Ngài Địa Tạng và các Quỷ vương, Đệ Quân đi trước, Bàn ni nối gót theo sau. Đi khoảng Ba phút Ngài Địa Tạng và Bàn ni đến trước cửa Ngục thứ Hai. Ngục thứ Nhất và thứ Hai cách nhau một vách tường sắt rất dày.

Trong Ngục này tội nhân rất đông, trong Ngục là một hồ máu rộng lớn vô cùng. Tất cả tội nhân đều lội trong biển máu này. Mỗi lần họ gần đến bờ hồ đều bị các Quỷ đầu trâu mặt ngựa dùng dùi sắt hơ nóng đỏ hoặc chĩa ba đâm vào mặt vào mình hất văng ra xa. Mỗi lần như thế tội nhân gào thét khủng khiếp. Vì bị đâm vào mắt, tai, mũi, lưỡi gây ra nỗi đau đớn vô cùng. Khi họ gào thét thì nước máu tràn ngập đầy bụng họ. Trong hồ máu này có những chúng sinh vật rất quái lạ, mình rắn đầu người, mình lân quăng đầu cá sấu. Những loài quái vật này thi đua cắn xé và dùng răng nanh bén nhọn rạch toạt tội nhân và chúng thi nhau ăn ruột gan, tim phổi người tội một cách thích thú. Trên bờ hồ thì các Quỷ ngục ngồi coi cười vui thích.

Cảnh tượng vô cùng khủng khiếp dã man. Tâm Bàn ni không khỏi xúc động thương xót. Khi Ngài Địa Tạng Vương và Bàn ni đến bên hồ máu thì tất cả Quỷ Đầu Trâu mặt ngựa đều bỏ giáo mác cung kính quý xuống đánh lễ và các tội nhân được hoàn thân lành lặn. Họ thi nhau lội thật nhanh vào bờ hồ để được tắm ánh Hào quang của Ngài Địa Tạng và Bàn ni.

Gương mặt các tội nhân hân hoan vui thích luôn miệng niệm:

“Nam Mô Địa Tạng Vương Bồ Tát”

Ngài Địa Tạng đưa mắt từ bi nhìn họ và bảo:

“Hôm nay có Bồ Tát Thanh Tịnh Hải Tạng quang lâm, các người nên niệm danh hiệu của Ngài để được thoát khổ”

Các tội nhân đưa mắt nhìn về phía Bàn ni với vẻ mặt đờ con thơ đang chờ Mẹ ban phát quà bánh.

Tất cả bọn tội nhân nghe lời Ngài Địa Tạng Bồ Tát niệm họ niệm lớn:

“Nam Mô Thanh Tịnh Hải Tạng Bồ Tát! Xin từ bi cứu khổ cứu nạn cho chúng con”

Tiếng họ niệm danh hiệu vang vọng trong ngục thất.

Một vị Quỷ vương cai quản ngục, sau khi đánh lễ Bồ Tát Địa Tạng và Bàn ni xong, vị này đứng lên nói to:

“Hôm nay có Đại Sĩ Bồ Tát từ Phương Tây đến thăm quan Địa Ngục này, tất cả Quỷ tốt và tội nhân được ngơi nghỉ một ngày.” Vị Quỷ vương nói xong đến đánh lễ Bàn ni thưa rằng:

“Kính bạch Bồ Tát! Ngục này chứa rất đông các tội nhân. Những người này, khi còn sống trên nhân gian, lòng của họ ngã mạng cống cao, không có lòng tin ở trời Phật Quỷ thần, họ có lời lẽ bất kính thô tục với người tu hành, khinh chê các Đạo giáo họ chủ trương vô Thần, vô Tôn giáo, chết là hết không có

nhân quả chi phối. Vì vậy, mà không việc ác nào họ không nhúng tay. Nhiều khi vì quyền lợi riêng họ còn sát hại các bậc Thánh. Do nghiệp duyên này khi lâm chung, họ bị Hắc Bạch Sứ Giã và các Quỷ vương đem vòng sắt nung đỏ buộc vào cổ dẫn đi. Hòn tội nhân này qua phủ Đông Nhạc luận tội trong một tuần lễ và sau đó bị đày vào Ngục máu này.”

Ngài Địa Tạng đến bên Bàn ni:

“Pháp hữu! Chúng ta nên dùng tâm Đại từ bi làm giảm tội cứu khổ cho họ.” Nói xong thân Ngài bay bổng lên và thân Bàn ni cũng bay bổng lên hư không.

Khi Ngài Địa Tạng và Bàn ni an trụ trên hư không, Ngài Địa Tạng nói với Bàn ni:

“Pháp hữu nên dùng từ bi chân muội quang để cứu khổ các tội nhân này.”

Bấy giờ Bàn ni khởi lòng từ bi thương xót. Chung quanh Bàn ni nhiều Hoá Phật bay quanh và Hào quang từ những Hoá Phật này phóng ra muôn ngàn ánh sáng rực rỡ bao trùm cả hồ máu. Bọn tội nhân tranh nhau tắm ánh Hào quang này, gương mặt họ hiện ra vẻ an vui hoan hỷ. Khi thấy tất cả tội nhân đều được tắm mình trong ánh Hào quang, Ngài Địa Tạng và Bàn ni hạ thân trở về chốn cũ.

Ngài Địa Tạng nhìn Bàn ni và nói:

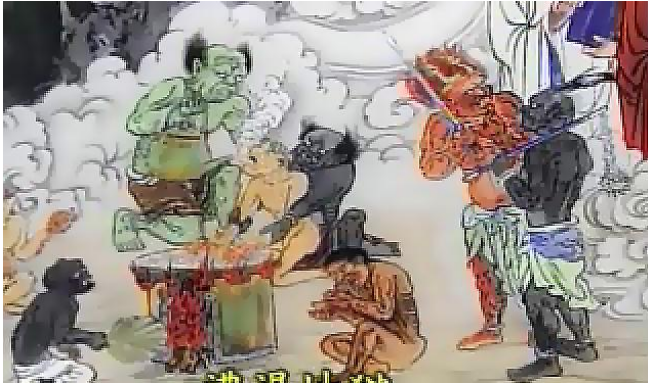
“Pháp hữu! Thời giờ không còn nhiều mời Pháp hữu tham quan cửa Ngục thứ Ba”

Độc Giác Quỷ vương dẫn đường, Ngài Địa Tạng Vương và Bàn ni nổi bước, theo sau là các vị Thập Điện Đế Quân và các chư Quỷ Thần Vương.

Địa Ngục thứ Ba này cách Địa Ngục thứ Hai bằng vách tường sắt rất dày. Phải đi mất ba phút mới qua hết vách tường sắt này.

Khi bước vào Địa Ngục, một cảnh rất thương tâm hiện ra:

Các tội nhân thân thể đều loã lồ. Thân mang đầy xiềng xích và hai chân bị treo trần Ngục đầu quay xuống đất. Bên dưới Ngục là lửa cháy đỏ, những ngọn lửa này thiêu cả thân người tội, mài da thịt cháy khét nghệt.

Tội nhân bị lửa nung nóng nên miệng luôn kêu khát và xin nước uống. Bọn tiểu Quỷ chỉ chờ có thể là họ lấy nước đồng nấu sôi đổ vào mồm mũi tội nhân. Mỗi lần như vậy bọn tội nhân gào thét thảm thiết. Bàn

ni nhìn cảnh trạng này lòng quá đỗi thương tâm, bất giác lệ từ bi tuôn rơi trên mắt. Một vị Quý vương bước đến đảnh lễ Ngài Địa Tạng và Bần ni thưa rằng:

“Kính bạch Bồ Tát từ bi! Cửa ngục của chúng con chứa toàn tội nhân gây toàn nghiệp ác. Trong lúc sống trên cõi trần, bọn người này buôn thần bán thánh, lọc lừa xâm phạm chiếm đoạt của thường trụ Tam Bảo, say mê sắc dục, lòng tà tâm không chừa những người đã xuất gia tu hành. Bọn người này làm ô uế chỗ già lam thanh tịnh. Do nghiệp ác này lúc lâm chung, hơi thở vừa dứt thì thần hồn họ lập tức rơi vào Vô Gián Địa Ngục thứ Ba.

Bởi trên trần thế bọn họ làm điều trái ngược với Đạo lý luân thường nên khi vào ngục này, quanh năm suốt tháng mình đầu bị treo ngược và thức ăn của họ là những hòn sắt nóng khi ăn vào ruột gan đều cháy phồng đau đớn khổ sở vô cùng.”

Bần ni nghe xong lòng vô cùng thương xót bọn tội nhân kia vì không hiểu nhân quả nên ngày nay mới phạm tội đáng thương này.

Bần ni chấp tay cầu nguyện:

“Kính lạy Tam Thế Thập Phương chư Phật từ bi phóng Quang làm tiêu tội vô minh cho họ”

Bấy giờ Ngài Địa Tạng Bồ Tát, tay cầm hạt bửu châu tung lên hư không. Từ bửu châu này có những Hào quang mát lạnh phóng ra, làm tắt tắt cả lửa đang cháy trong ngục thất. Chúng tội nhân tranh nhau đuổi bắt hoà mình trong ánh sáng nhiệm màu này.

Sau khi dùng bữa châu phóng quang cứu độ cho tội nhân xong, Ngài Địa Tạng quay sang Bàn ni nói:

“Pháp hữu, chúng ta còn nhiều việc phải làm, mời Pháp hữu tham quan cửa Ngục Vô Gian thứ Tư”

Nói xong Ngài Địa Tạng mỉm cười đưa tay mời Bàn ni đi về hướng cửa Ngục thứ Tư. Đường đến cửa Ngục thứ Tư không bao xa, nhưng đường đi rất nóng. Người phạm nhân đi trên đất này, thân thể sẽ bị thiêu đốt cháy đen ngay.

Quanh cảnh cửa Ngục thứ Tư rất kinh hoàng. Vô số tội nhân quần áo bị cháy hết vì bị bọn Quỷ sứ trói hai chân và hai tay vào trong cột đồng. Bên trong lửa cháy hừng hực, thân tội nhân vừa chạm cột đồng này nghe một tiếng “xèo” rất lớn hoà với tiếng kêu la thảm thiết. Thế là thân tội nhân cháy thiêu ngay tức khắc. Sau đó vài giây tội nhân hoàn thân lại như cũ và tiếp tục bị hành hình.

Khi Ngài Địa Tạng Vương và Bàn ni tiến vào Ngục thất, tất cả Quỷ vương và tiểu Quỷ đều tiến ra quỳ lạy:

“Chúng thần cung nghinh Nhị vị Bồ Tát giá lâm! Chúng thần và tội nhân nhờ ân đức Hai Ngài nên được nghỉ ngơi ngày hôm nay, chúng thần vô cùng tri ân Nhị vị Bồ Tát.”

Ngài Địa Tạng và Bàn ni đưa tay đỡ các Quỷ vương và tiểu Quỷ đứng dậy.

Bần ni sau khi nhìn xong cảnh trạng đau thương trong ngục thất, Bần ni mới hỏi vị Quý vương cai quản:

“Tội nhân ở đây mang tội nghiệp gì mà bị hành hình thô thãm và khủng khiếp quá?”

Vị Quý vương chấp tay bạch:

“Thưa Bồ Tát, chúng tội nhân trong ngục này là những người trên dương thế, lòng trần chưa dứt, họ giả danh tu để lợi dưỡng, tuy xuất gia tu hành mà miệng vẫn ăn mặn, uống rượu, sắc dục không chừa, lén lút làm việc dâm ô trong cửa chùa. Họ giỏi che dấu dối gạt hành bạch y để được cung phụng vật chất ăn uống. Họ hủy báng cả Tam Bảo, chê những người tu hành chân chánh là chấp tướng, chấp giới, phải hành như họ mới thật sự thoát khỏi cố chấp.

Do bởi nghiệp ác này khi họ lâm chung, hơi thở vừa dứt thì bị Thiên Lôi Điện Mẫu đánh vỡ đầu và rơi vào địa ngục thứ Tư này.”

Tâm Bần ni vô cùng thương xót bởi chúng sanh tâm quá vô minh gây nhiều tội ác, hủy phạm chánh tín nên bị nhân quả chi phối. Ngày nay vào ngục này trong vô lượng kiếp không biết lúc nào ra khỏi.

Bần ni nhìn Ngài Địa Tạng và hỏi:

“Làm sao cứu độ được những chúng sanh đáng thương này?”

Ngài Địa Tạng trả lời:

“Này Pháp hữu, tội nghiệp này do thân, khẩu, ý của họ sanh ra. Nên khi họ phát nguyện ăn năn và cứu độ chúng sanh thì nghiệp này mới chấm dứt và họ được sanh về nhân gian. Bằng ngược lại họ không phát nguyện được điều này thì vô lượng kiếp khó thoát khỏi.”

Bần ni nghe xong chấp tay:

“Xin Thập Phương Đạo Sư phóng quang thủ hộ và cứu khổ cho họ”

Bấy giờ trên không trung vô lượng các Hóa Phật từ mười phương bay đến, từ thân hình các vị Hóa Phật này phát ra muôn ngàn ánh Hào quang rực rỡ soi thấu qua nóc Ngục thất, chiếu rọi đến các tội nhân đang thọ khổ. Những tội nhân này, khi nhận những ánh Hào quang từ thân Hoá Phật, thân họ hoàn toàn lại như cũ và trên thân họ có quần áo hiện ra che thân thể. Tất cả tội nhân hướng về Bần ni và đảnh lễ, miệng họ nở nụ cười sung sướng:

“Chúng con đội ân đức Bồ Tát cứu khổ”

Họ nói áp a áp ứng nghe rất tội nghiệp, Bần ni xúc động giọt lệ từ bi dâng trào.

Ngài Địa Tạng mỉm cười nhắc khéo:

“Pháp hữu đừng bi lụy thái quá còn Địa Ngục thứ Năm, mời Pháp hữu tham quan”

Nói xong thân Ngài bay bổng về hướng Ngục thất, Bần ni cất thân bay theo. Chẳng bao lâu Ngài

Địa Tạng Vương và Bàn ni hạ thân xuống Địa Ngục Vô Gián thứ Năm.

Địa Ngục thứ Năm này rộng lớn vô cùng, hơi lạnh xông thấu ngàn trùng. Một vị Quý vương tiến ra theo sau là vô số tiểu Quý đều quý xuống đánh lễ Ngài Địa Tạng Bồ Tát và Bàn ni:

“Chúng thần đánh lễ Nhị vị Bồ Tát giá lâm! Chúng con và tội nhân tri ân công đức này, nhờ Nhị vị đến đây nên chúng thần và tội nhân được nghỉ một ngày”

Ngài Địa Tạng khoát tay cho bọn Quý đứng dậy và Ngài cùng Bàn ni đi thẳng vào trong Ngục thất.

Trong Ngục thất này chứa toàn hàn băng lạnh giá. Các tội nhân thân thể xám xịt. Bọn họ nằm úp mặt vào tảng băng, bên trên tảng băng có nhiều quái vật lạ lùng lông trắng như tuyết, răng nanh bén nhọn, móng vuốt sắc bén, xé xác người tội ra ăn ngon lành. Khi quái vật ăn xong, vài giây sau thân tội nhân hoàn hình như cũ và tiếp tục thọ hình.

Ngài Địa Tạng Vương bước đến trước mặt Bàn ni và nói rằng:

“Đây là Ngục thứ Năm trong Vô Gián Địa Ngục. Tất cả tội nhân ở đây khi còn sống trên dương thế thường ỷ vào sức mạnh quyền huy đuổi các chư Tăng Ni chiếm đoạt sở hữu chùa và thiền viện. Ngoài ra họ còn dùng lời bất tịnh chia rẽ tăng chúng làm cho lục hoà của tăng chúng sức mẻ rạn nứt. Do hạnh nghiệp ác này khi lâm chung, hơi thở vừa dứt thì thần hồn họ đọa vào Ngũ Vô Gián Địa Ngục ngay lập tức.

Lúc bấy giờ, có một vị Quỷ vương đưa một tội nhân thân hình gầy guộc nứt nẻ vì giá lạnh đến trước mặt Ngài Địa Tạng Vương và Bản ni, cả hai đều quý xuống và Quỷ vương bạch rằng:

“Kính bạch Hai vị Đại Bồ Tát! Tội nhân này tên là Cao Thiên Xương, một bá hộ giàu sang đời nhà Tùy. Người này mới đầu phát tâm tu hành đống mảnh, bỏ bạc tiền ra xây dựng chùa chiền thỉnh chư Tăng trụ trì, sau vì bè phái danh lợi nên dùng lời bất tịnh hủy báng vị Tăng trụ trì, dùng thị phi chia rẽ làm những Phật tử lòng tin chưa đầy đủ thất vọng bỏ chùa không tu nữa. Vị này dùng tiền tài thế lực kiện thưa lấy chùa lại làm tiệm bán áo lông thú đắt tiền cho các tiểu thư và công tử con vua chúa và quan lớn thời bấy giờ. Bởi nghiệp ác quá mạnh, nên trang viện của y đã bị chư Quỷ thần thiêu đốt cháy sạch tất cả. Vì tiếc của, y đã bị đứng tim và qua đời. Thần hồn lập tức bị rơi vào Địa Ngục Ngũ Vô Giám ngay. Tính đến nay đã trải qua mấy ngàn năm mà tội nhân này mãi chịu hành hình, chịu nhiều đau khổ không giây phút nào ngừng dứt.

Người tội bấy giờ ngẩn mặt lên chấp tay cung kính thưa rằng:

“Kính lạy Hai vị Bồ Tát, tâm con quá vô minh, lòng tham vô đáy, không biết cõi đời là vô thường, thiện ác báo ứng ngay trước mắt nên con mới gây ra bao tội ác. Nay lòng con rất ăn năn, hổ thẹn kính lạy các Thánh đại từ, đại bi cứu cho con thoát khỏi cảnh đau khổ cùng cực nơi đây.”

Nói xong tội nhân ôm mặt khóc nức nở lòng Bản ni thương xót vô cùng, Bản ni nói:

“Nếu con muốn thoát khỏi cảnh Địa ngục này, nên phát tâm sám hối các tội lỗi của con đã gây ra từ quá khứ, một lòng thanh tịnh niệm danh hiệu Đức A Di Đà Thế Tôn và Tam Thế Chư Phật Mười Phương, ngoài ra con phải khởi lòng từ bi gánh vác mọi khổ nạn chúng sanh, thì tội lỗi con sẽ diệt ngay và con sẽ sanh vào cảnh giới của nhân và thiên.”

Tội nhân nghe xong chấp tay nhắm mắt niệm:

“Nam Mô A Di Đà Phật cùng Tam Thế Chư Phật từ bi cho con được sám hối tội lỗi và con nguyện các tội nhân nơi đây đều thoát khổ, con xin gánh vác tất cả tội lỗi của họ.”

Lời phát nguyện của tội nhân vừa dứt, trên hư không vang ra tiếng lớn “Lành thay, lành thay! Cao Thiên Xương do chí tâm sám hối, nguyện gánh mọi tội lỗi của tội nhân nơi đây, đây chín là tâm của Bồ Tát nên tất cả tội đọa vào Ngũ Vô Giá được tiêu trừ, sanh trở lại nhân gian làm lợi ích cho chúng sanh.

Ngài Địa Tạng mỉm cười hoan hỷ cùng Bàn ni bay lên hư không trụ giữa Ngục băng lạnh, dùng tâm lực đại từ bi chú nguyện. Hào quang từ thân Ngài và Bàn ni phát ra chiếu sáng soi đến thân mọi tội nhân trong địa ngục này.

Gương mặt của các tội nhân vô cùng hoan hỉ, tất cả quỳ xuống niệm:

“Nam Mô A Di Đà Phật”

“Nam Mô Thập Phương Đạo Sư”

“Nam Mô Địa Tạng Vương Bồ Tát”

“*Nam Mô Thanh Tịnh Hải Tạng Bồ Tát*”

Âm thanh reo vui cung kính vang rền trong ngục thất. Các tội nhân nhờ công đức niệm Phật này một số sanh nhân gian ngay lập tức. Bần ni nhìn thấy Cao Thiên Xương được Đồng tử và Đồng nữ đưa đi thọ sanh cõi nhân gian.

Đây là một điều rất kỳ diệu, Ngài Địa Tạng biết Bần ni đang ngạc nhiên vì một số tội nhân được hết tội và sanh lại nhân gian rất đông Ngài từ bi giải thích:

“Này Pháp hữu! Các tội nhân khi bị đọa lạc vào Vô Gián Địa Ngục thì vô lượng kiếp bị hành hình không ngừng dứt. Do đó lòng họ rất đau khổ, họ sợ hãi mọi cảnh trạng hành hình, tâm không được thanh tịnh để niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng. Nghiệp ác này do họ tạo ra nên phải trả cho đến bao giờ sạch dứt mới được thọ sanh. Nhưng một điều kỳ diệu là tội nhân nào phát nguyện Bồ Đề tâm, nguyện vì chúng sanh chịu khổ, thì lập tức nghiệp lực vô gián họ dứt sạch, và được Đồng tử và Đồng nữ cung nghinh đi thọ sanh ngay. Những tội nhân không có lòng phát nguyện đó nhờ tâm lực của vị Bồ Tát vừa phát nguyện được ngời ngời nhiều ngày nơi cõi Địa Ngục Vô Gián.

Bần ni chấp tay:

“Nhờ Ngài, Bần ni mới vào được Địa Ngục này chứng kiến nhiều cảnh trạng quá thương tâm đau xót. Nguyện Mười Phương Đạo Sư Phóng Quang thủ hộ, an ủi cho những chúng sanh đáng thương này.”

Ngài Địa Tạng nhắm mắt chấp tay nhập định chú nguyện, và Ngài quay sang nói với Bần ni:

“Pháp hữu đã mất nửa ngày thăm viếng Địa Ngục Vô Gián rồi! Xin mời Pháp hữu quay gót về lại Tuý Vân Cung Đại Điện”

Ngài nói xong quay gót trở ra, Đồng tử và Đồng nữ trương phướng Bão cái dẫn đường. Bần ni theo bên cạnh Ngài, phía sau là Thập Điện Diêm Quân, lục Phán Quan, Thôi Phán Quan và bọn Ngưu Đầu Mã Diện theo thứ tự mà tiến về Tuý Vân Đại Điện.

Vào đến Đại Điện, Ngài Địa Tạng mời Bần ni ngồi vào Bão toà thứ Tư và các Diêm quân theo thứ lớp mà ngồi dọc theo hai bên Đại Điện. Ngài Địa Tạng gọi Đồng nữ dâng trà cho Bần ni và tất cả mọi người đang có mặt, Địa Tạng Vương nói:

“Mời Pháp hữu và các quan khanh dùng ly trà, sau hơn nửa ngày các quan khanh đã hộ giá Bần Vương và Bồ Tát Thanh Tịnh Hải Tạng viếng thăm Ngũ Vô Gián Địa Ngục”

Bần ni hai tay cầm chun trà:

“Xin mời Địa Tạng Bồ Tát cùng các Diêm quân, Phán quan, Quý vương, Hiền Sĩ dùng trà và nhận lễ tạ ơn của Bần ni”

Thập Điện Diêm quân cùng bá quan văn võ đứng lên cung kính cúi đầu, hai tay cầm chun trà thưa rằng:

“Chúng thần không dám nhận sự tạ ơn của Bồ Tát, cõi Âm này luôn mong cầu ước muốn sự có mặt của Ngài viếng thăm. Tất cả mọi người ở đây sẽ thấm nhuần từ tâm nguyện lực từ bi bất khả tư nghị của Ngài”

Nói xong tất cả uống trà vui vẻ, hoan hỷ vô cùng. Sau khi uống cạn chun trà Thập Điện Diêm quân cùng văn võ bá quan đồng đến đánh lễ Ngài Địa Tạng Vương Bồ Tát và Bần ni từ giã trở về “Sum La Điện Phủ” để làm việc. Ngài Địa Tạng nói với Thập Điện Diêm quân:

“Bần vương cùng Pháp hữu Bồ Tát sẽ đi viếng thăm Hai vị Đại Sĩ Văn Thù, Phổ Hiền! Sau đó sẽ vào Cực Lạc quốc độ đánh lễ đức A Di Đà Thế Tôn. Mọi việc ở đây mong nhờ các vị Diêm quân chăm sóc, cai quản, bao giờ Bần vương trở về bẩm báo lại”

Thập Điện quỳ xuống cung kính:

“Chúng thần xin vâng lệnh Đại Sĩ”

